

ZÁM.

nevei
6. Az
. Már
n. —
kkora
k? —
e sze-
ba, a
azért
s test-
asztán
z 1-ső
a kicsi
vidnek
orrását
rajzol-
, hogy
gy, sz,
k egy
en he-
ból. —
i való
Rikárd
a maga
Klein
vényed
licsére-
várunk
mondás
t végy
dat. —

gymna-
cs Ma-
h Olga,
küldött
ókkal.*

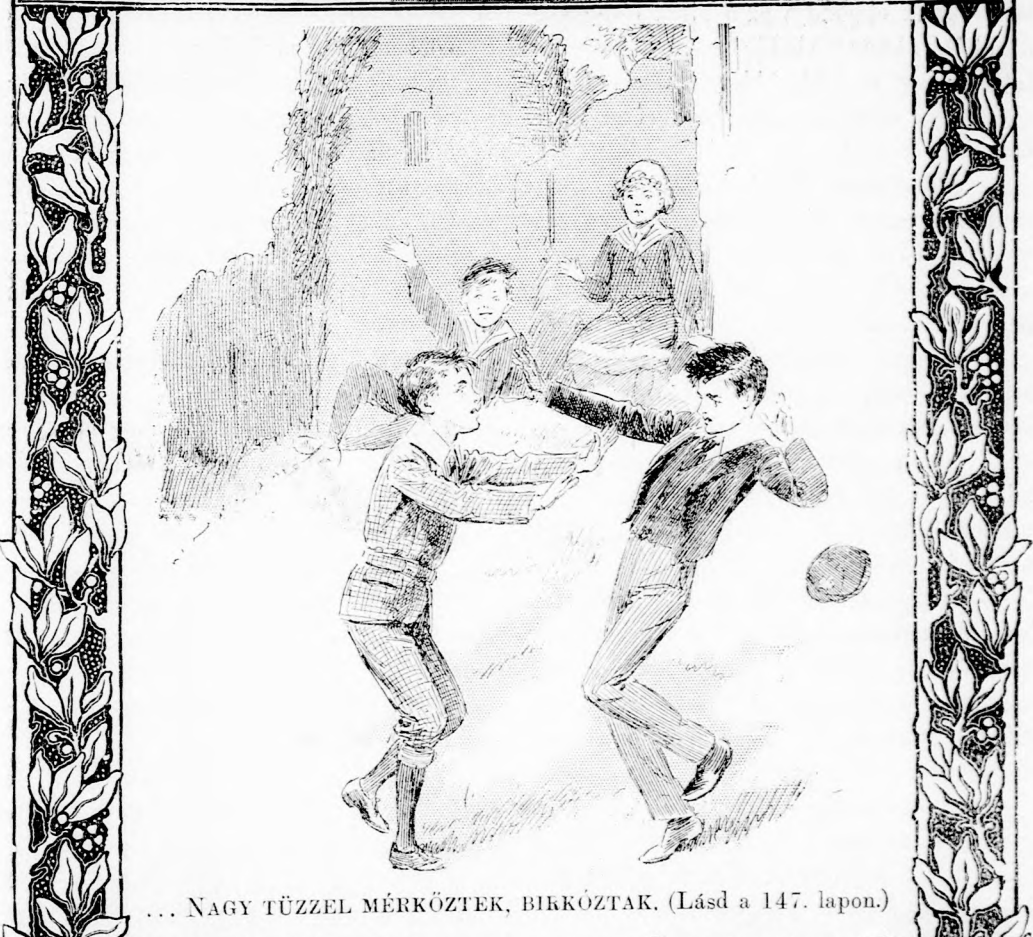
e végett
F. b.

velembe.
F. b.

letnek :
kor. —
i Matild
Klárka

kon!
F. b.

KIS LAP

... NAGY TÜZZEL MÉRKÖZTEK, BIRKÓZTAK. (Lásd a 147. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LVIII. köt. 10. szám. Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil. 1900. márczius 11-én.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

A SÁRKÁNY-REND NAGY-MESTERE.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

HOGY a hajdani való jeles Sárkány-rend nagy-mestere mit csinált az izgágásokó vitézeivel, nem tudom; de mikor a garázda Béla lovag azt említette, hogy a tanároknak elmondja az ő vitéz lovagoskodásukat, akkor Aladár nagy-mester azt tette, hogy a jobb öklével hátba ütötte vitéz Béla lovagot, a bal tenyerével pedig befogta a száját.

— Elhallgass! És jegyezd meg, hogy erről az egész dolgunkról egy árva szót sem szabad az igazgató ur előtt említened! Ha pedig félsz, nem jössz velünk. Maradj itthon, bánom is én.

— Dehogyan maradok! Ha ti vig napot csináltok magatoknak, én is ott leszek. Hiszen mondtam, hogy lovagolni nem fogok, amíg lovam nincs, de vitéz leszek olyan, mint akár melyőtök. Különben is a nagy-mester dolga, mit rendel. Hát megyünk, nem bánom.

— Csak iparkodjunk, hogy korán fölkeljünk, mondá Kálmán. Én még ma este megmondom a mamánknak, hogy holnap nagyon korán fogok kísétálni. Nem lesz kifogása, tudom. Ti is végezzétek el a nagy-mamátokkal.

— Ó, az nem lesz nehéz! szólta Irmuska.

Még megállapodtak, hogy aki korábban elkészül, az jelentkezik a másiknál. Aztán jó éjszakát kívántak egymásnak s Kálmán és Béla lovagok haza sétáltak.

Vitéz Aladár nagy-mester a kapuig kísérte hiveit; aztán, mialatt vissza ballagott a szobájába, úgy találta, hogy teljesen meg lehet elégedve magával. Megalapította az

uj jeles Sárkány-rendet és holnap vitézeivel már ott az ősi vár-kastélyban fog torna-játékokat rendezni, azután együtt majd híres és nevezetes tetteket fognak véghez vinni. Még nem bizonyos ugyan, miféle tetteket, mert sárkányok, óriások, kutyafejű tatárok, sajna, manapság már alig ha vannak, ezekkel tehát nem lehet viaskodni; de majd akad egyéb. A bátorságukon nem fog mulni a dolog.

Közben, ugy melleleg, eszébe jutott az iskola is és hogy ott holmi kötelesség várja, s hogy már bizony egy kis számolni való is volna. Ezt a gondolatot azonban hamar kiüzte a fejéből. Aki bátor, az nem törődik az effélékkel. Aztán most már, ha holnap csak-ugyan el találunk késni az iskolából, nem is egy-maga lesz, hanem harmadmagával.

Másnap reggel valóban elég korán termettek ott a révnél s a jó Hankó váltig csodálkozott, de azért készséggel átvitte őket a vizen. Gyönyörű nyári nap volt, vigan ültek be a csónakba és csak mikor már a folyó közepén lebegtek, akkor szörnyűködött el Aladár nagy-mester, mert ekkor vette észre, hogy Irmuska magával hozta a bábuját. (Lásd a képet a 148. lapon.) Már pedig azt semmiféle krónikában sem olvasta, hogy vitéz lovagok ilyen játék-babák társaságában utazzanak.

— Jaj, veletek lányokkal igazán nem lehet boldogulni! mondá. Bár csak lecsapna valami sárkány és ragadná el a bábudat!

— Csak hogy nem félek ám, felelt Irmuska vigan. Itt vagytok hárman vitéz lovagok, hát megvívjátok a sárkánnyal.

— De biz' én engedném, hadd vigye! jegyzé meg Aladár.

— Ez nem volna szép. Hát te, Béla vitéz, mit tennél? kérde Irmuska.

— Én? Nem hogy nem engedném, hanem éppenséggel bele dobnám a sárkány torkába, mert így bizonyosan elpusztulna a gonosz sárkány. Ez a bábu kócczal van kitömve, a kócz megakadna a sárkány torkán, így hát megfulna és mi diadalmasan vinnők haza a szörnyeteget. Ilyen dicsőség kedvéért már csak fölládoznád a bábút?

— Nem, nem adnám! És ha meg nem véditek, nem is vagytok igazi lovagok.

— Irmuskának igaza van, szolt Kálmán lovag. Én magam sem bálnám ugyan, ha a sárkány minden bábút elnyelne; de ha a mi nemes vár-kisasszonyunk úgy kívánná, hát meg köllene vívnunk a sárkánnyal.

Mivel azonban sárkány nem mutatkozott, szerencsésen eljutottak a bábuval együtt a tulsó partra.

A vitéz lovagok, lovuk egyelőre nem levén, szapora gyaloglásnak eredtek. Aladár és Irmuska jól tudták az utat és csakhamar befordultak a gyalog ösvényre, mely a hegyekbe vezetett.

— Bizonyosan ezen az uton jártak hajdan Súlyom-vára urai is, szolt Aladár lelkesülten.

— De nem a maguk lábán! aggatózott Béla.

— Már hogy ne?

— Ugy, hogy bizonyosan lóháton jártak, a nemes vár-kisasszonyt pedig gyalog-hintóban vitték a szolgálái. Ha most találkoznának velünk, azt hinnék, hogy az Irmuska bábuja a vár-kisasszony, mert csak ő nem koptatja a cipője talpát, hanem uri módon viteti magát.

Kálmán lovaga fenyegető mozdulatot tett a gunyolódó kis vitéz felé, de ez futásnak iramodott s a többiek is vig versenyt futást rendeztek. Ez azonban nem tartott

sokáig, mert az emelkedő nyári nap jó melegen kezdett tüzni. Hát megint csak szép lassu lépésben bandukoltak, jobbra-balra kanyarogva a dombok közt. Kálmán már türelmetlenkedett is, hogy oly sokáig nem kerül szem elé az a vár, amire Béla azt vélte:

— Azok a hajdani vitéz urak bizonyosan rossz fát tettek a tüzre, azért bujnak oly messzire a hegyek közé.

Végre azonban mégis célhoz értek s a regényes várrom láttára elfelejtették fáradtságukat.

— Reményilem, a vár mostani urának nem lesz kifogása, hogy veled jöttünk, jegyzé meg Kálmán.

Ezt egyelőre nem tudhatták meg, mert a vár udvarán hiába nézegettek szét. Nem látták sem Kánya uramat, sem Boriskát, de még Kóczoskát sem. Talán itthon sincsenek. Nem sokat törődtek vele, hanem neki indultak a romoknak és egy hosszú, félig beomlott folyosón végig haladva, a belső udvarra értek.

— Ez volt hajdan a vár fő-udvara, szolt Kálmán szak-értő komolysággal. Itt mérköztek a lovagok vitéz torna-játékban.

Most puha pázsit borította az udvart, itt-ott vad virág is tarkállott rajta; bokrok, sőt jókora fák is nőttek az oly rég elhagyott helyen. De így csak annál jobban felelt meg az új lovagoknak, mert nyomban elhatározták, hogy különféle vitézi játékokban, birkozásban, futásban mérik össze az erejüket, Irmuska pedig megkoszoruzza a győztest. Irmuska tehát lefektette a bábuját egyik toronynak az ablakába, aztán szedett nagy csomó vadvirágot és belemerült a koszoru fonásába, míg a lovagok nagy tüzzel mérköztek, birköztek (Lásd a

képet a cím-lapon.) és bizony-bizony nehezzé tették Irmuska vár-kisasszornak a feladatát: mert hol az egyik, hol a másik, hol mind a két birkózó a fűben hempergett.

Egyszerre csak félbe szakadt a vitézi multság, nem is került sor a koszoruzásra. Mert Irmuska nagyot sikoltott és ijedten bámult a torony ablakába, ahová az imént a bábut fektette. A lovagok mind oda siettek.

— Mi baj? Mi történt?

— A bábum! ... A szép bábum! Ide fektettem az ablakba és nincs ott! Eltünt!

— No bizony! szólt Aladár nagy-mester csak úgy fog-hegyről. Ott lesz valahol... leesett.

De Irmuska hiába kereste ... a bábu szőrén-lábán úgy eltünt, mint ha soha ott sem is volt volna. Ez nagyon rejtelmes esemény volt, melynek sehogy sem tudták megtalálni a

IRMUSKA MAGÁVAL HOZTA A BÁBUJÁT. (Lásd a 146. lapon.)

magyarozatát. Aladár nagy-mester és Kálmán lovag azzal akarták elütni a dolgot, hogy vitéz lovagokhoz nem méltó, ilyen haszontalan bábu dolgán törniök a fejüket; de a lágyabb szivü Béla lovag, látván, hogy Irmuskának nagyon sirásra görbül a szája, így szólt:

— Bábu, nem bábu, meg köll keresnünk. Igaz lovag nem engedheti, hogy a nemes vár-kisasszony bűnnek hajtsa a fejét.

— Jól van no, hát keressük meg a bábut! mondá Kálmán.

— Vissza hoztam már, kérem szépen, hallatszott ekkor belülről a torony ablakból.

Boriska, a Kánya Péter uram leánykája lépett ki a földig kitöredezett ablakon és kérőleg folytatá:

— Ne haragudjon, kisasszonyka, nem akartam ám elvinni. Csak megnézegettem.

Jaj de gyönyörű! Soha sem láttam ilyen gyönyörű bubát! Olyan boldog voltam, hogy egy kicsit az ölemben tarthattam!

Irmuska nem volt önző, a kedves bábuja dicséretét pedig szerette hallani. Nyájasan megengedte tehát, hogy Boriska még tovább dédelgesse a bábút. A két leányka mihamar teljesen bele merült a bábuzásba, nagy boszúságára Aladár nagy-mesternek.

— Ez az Irmuska nem való komoly nagy dolgokra, mondá. Hagyjuk a bábujával, folytassuk a viadalt!

Jó ideig folytatták s a mérkőzés az izmos Kálmán lovag győzelmével végződött.

— Enyém a koszoru, Irmuska! kiáltá.

A koszoru ott hevert félig készen a földön, de a nemes vár-kisasszony nem nyujthatta a győztesnek, mert amint a fiúk oda fordultak . . . nem látták többé sem a bábút, sem Irmuskát, sem Boriskát. Kiáltoztak, hivatgatták . . . hiába.

— Bizonyosan Boriskával ment valamerre, szolt Aladár.

— Az bizonyos, jegyzé meg Kálmán. De miért nem felel?

— Nagy oka lehet annak, mondá Béla roppant komoly képpel. Az a Boriska csalta el, de ki tudja, hová? Eddig már alkalmasint becsukták valami sötét lyukba, kifosztják, talán meg is fojtják.

— Ugyan ne fecsegi ilyen oktalanságokat! rivalt rá Aladár.

— No, tudod, nem éppen lehetetlen, aggodalmaskodott Kálmán. Hiszen olvastad, hogy az ilyen ősi várakban sokféle borzasztóság szokott történni.

— Ugy-e? Tudtam én! Mondtam én! diadalmaskodott Béla lovag.

És a kis kopé olyan elégedetten mosolygott, mint akinek az a legnagyobb gyönyö-

rúsége, ha valami szörnyüség borzasztóság fenyegeti. Aladár nagy-mester meghökkent egy kicsit. Végre is nem lehetetlen, hogy valami baj éri Irmuskát. Ki tudhatja, miféle ember igazában az a sajátságosan villogó szemü törpe, a Kánya uram! Most hát az a kérdés, mit csináljanak?

— Az nem kérdés! mondá elszántan Kálmán lovag. Most már nem holmi haszontalan bábúról van szó, hanem Irmuskáról. Addig nem szabad nyugodnunk, míg meg nem találjuk. Ha pedig bajba került, segítsük.

— Vagy vele együtt pusztulunk el! kiáltá hősiesen Béla vitéz.

(Folytatása következik.)

OSZLOP-REJTVÉNY.

— Rejtett folyó-név. —

M	N	N	Ó	= bábunak gyakori neve ;
I	S	A	A	= éneklő madár ;
G	I	I	V	= dunántúli város ;
T	L	A	SZ	= földmives végzi nyáron ;
R	A	R	R	= becéző női név ;
U	U	L	T	= gyümölcs ;
A	A	A	A	= női név.

Ha e betűket úgy rendezitek el, hogy minden sorba a jelzett értelmű szó kerül, akkor a vastagabb vonalú koczkákba eső betűk össze olvasásából egy európai nagy folyó nevét kapjátok.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet :

„Mit beszélnek a harangok.”

Elbeszélések az ifjuság számára, képekkel, díszes vászonkötésben. (A „Forgó bácsi könyvtára” című sorozat egyik önálló kötete.)

HOL volt, hol nem volt: alig ha az Ope-
rencziás tengeren is tul nem volt-volt
valahol és valamikor egy nagy tó. Bizony
talán már nem is tó, mert éppen csak egy pár
kő-dobásnyival volt kisebb a tengernél. De
igazában senki sem tudta, mekkora, mert
soha sem járt rajta senki, sem hajón, sem
csónakon. Váltig próbálták pedig sokan, de
mindnyájan szégyen-szemre csufosan tértek
vissza.

Mert olyan volt ennek a tónak a vize,
hogy nem türt meg a hátán semmit és
senkit, sem hajó-félét, sem uszó embert.
Akár milyen csöndesnek látszott: mihelyt
csónak vagy uszó ember indult meg rajta,
azonnal rettentő szélvész kerekedett a tó
középe felől, torony-magasságra verte föl
a hullámokat és kicsapta az embereket a
partra s úgy össze törte, hogy lepedőben
vitték őket haza.

Utóljára meg is elégték az emberek
ezt a mulatságot, nem próbálkoztak vele
tovább, csak úgy a partról bámultak be a
tó közepére. Ott a közepén, messze, nagyon
messze csillogott-ragyogott valami, de senki
sem tudhatta, mi? A legjobb messze-látókon
vizsgálgatták, de hiába; ki nem találhatták

mi az. Csak annyit gyanítottak, hogy ott
lakik valaki, aki titkos varázs-erővel ural-
kodik a nagy vizen. Láttak is néha csoda-
szép hab-leányokat uszkálni a tóban, de oly
messzeségben, hogy igazán jól ezeket sem
láthatta senki.

Akinek esze volt, nem törte rajta tovább
a fejét, mikor ugyanis hiába cselekedte. De
nem úgy gondolkozott a kis király-kisasz-
szony, aki gyakran sétált ott a parton.

— Tudni akarom, mi van ott! El akarok
jutni oda!

Hiába mondták neki, hogy nem lehet.

— Hát azért vagyok én királykisasz-
szony? Lehetségesnek köll lennie, ha én
akarom!

Addig aggatózott, sirt-rítt felséges királyi
apjának a nyakán, hogy ez végre már nem
állhatta.

— Jól van no, legyen a kedved szerint!

Építettett roppant erős hajót, megrakta
a legügyesebb hajósokkal s a király-kis-
asszony örvendezve indult neki a tónak.
Ugyan nem sokáig örvendezett, nem is
messzire jutott! Mert egyszerre csak föl-
kerekedett a nagy rettentő szél-vihar, ki-
csapta a hajót a partra, darabokra is törte.

Ezer szerencse, hogy a király-kisasszony ép-kézláb került haza, épp csak az orrát ütötte be egy kicsit.

Azt hitték, beéri vele. Az ám! Csak annál inkább megkötötte magát és azt kívánta, hogy a király másik hajót építtessen, aztán, ha kell, harmadikat, tizet, huszat, százat is.

— Abból ugyan semmi sem lesz, felel rá a király bölesen. Én király vagyok és az a boszorkányos tó az enyém volna vagy mi, mégis beérem vele, hogy úgy van a dolog, a hogy van. Nem vét az a víz senki-nek, hát hagyjuk békében, akár kicsoda lakik is benne.

No hiszen, jól is tudta a szegény öreg király, milyen a makacs leány, kivált ha még hozzá király-kisasszony! Nem nyugodott biz' az bele, hanem folyvást ott sétált a tó partján, bámulta a messzeségben ragyogó, csillogó valamit és majd kifurta az oldalát a kíváncsiság, hogy mi lehet az, ki lehet ott?

Egy napon késő estig sétálgatott a tóparton. Már a hold is fölkelt és ezüstös sugaraival bevilágította a nagy vizet. Ilyenkor még gyönyörűbben tündöklött az a rejtelmes fényes pont a messzeségben s a király-kisasszony végre is sirva fakadt mérgében, hogy nem juthat el oda.

Amint így a víz szélén egy nagy kövön üldögélve sirdogált, halk csobogás hallatott a tó felől. Oda pillant, hát ugyansak bámult. Három gyönyörűséges leány-aj látszott ki a vízből. Gyorsan uszva özeledtek feléje és egyikök szelid részvevőn szólalt meg:

— Mit zokogsz oly keservesen? Hiszen a hatalmas király boldog leánya vagy, y-e?

— A király leánya vagyok, az igaz; de hogy boldog volnék, szó sem lehet róla! Nincs a világon boldogtalanabb teremés nálamnál.

— Ejnye no! Ez már nagy sor, szólt a másik rejtelmes vízi alak. És mi az a te nagy bánatod?

— Egyetlen-egy kívánságom van, de nem teljesül. Szeretnék eljutni arra a fényes pontra ott a tó közepén, szeretném látni mi van ott, de királyi atyám nem akarja teljesíteni kívánságomat.

— Azt bölesen teszi, mert úgy is hiába próbálná, szólt a harmadik. Okosabb lesz, ha nem töröd rajta a fejedet. Oda soha el nem juthatsz. Nekünk elhiheted, mert mi onnan valók vagyunk.

— Látom, látom. Ti hab-leányok vagytok! Ó, hát mondjátok meg, mi van ott, ki van ott?

— Nem lehet! Fecsegnünk nem szabad.

— Ó, ó! Akkor én meghalok bubánatomban! jajgatott a király-kisasszony.

Oly keservesen zokogott, mint ha igazán nagy bu-bánata volna. A jószívű hab-leányok meg is szánták nagyon, ösze dugták a fejüket és egyikök aztán így szólt:

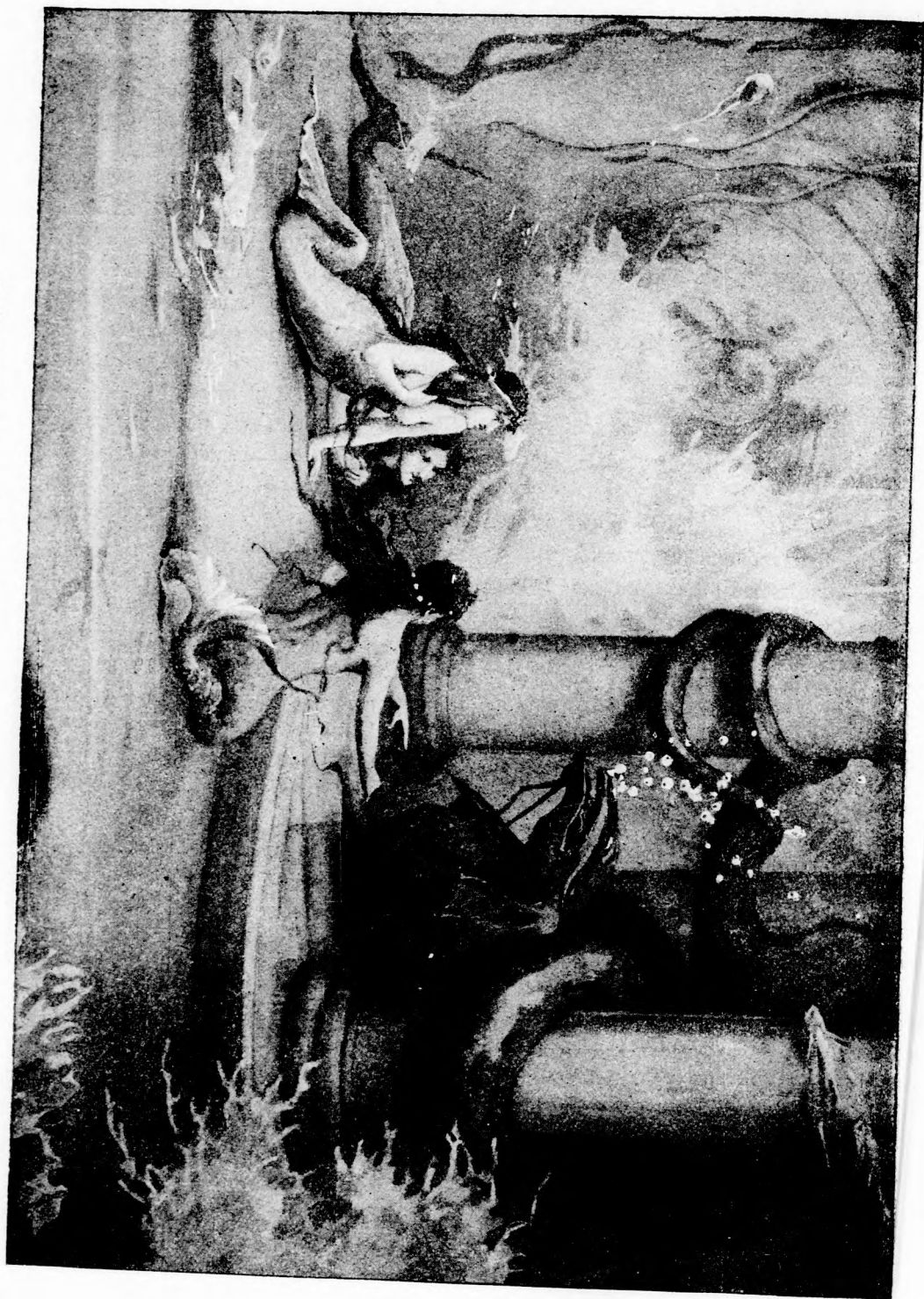
— Ne sirj no! Megpróbáljuk, ha talán tehetnénk érted valamit. Megkérdezzük az urunkat. Várj itt, nem sokára vissza térünk.

Egy pillanat alatt eltűntek a hab-leányok. Feszülten leste a király-kisasszony, vissza térnek-é, nem fogják-é megcsalni?

Dehogy akarták a jó hab-leányok megcsalni, mikor olyan nagyon megsajnálta! Sebesen usztak és egy-két szempillantás alatt már otthon voltak, ott a tó közepén, annál a messzire csillogó pontnál.

(Folytatása a 154. lapon.)

... SZÉP LEGÉNYEK NEM IGEN LEHETETT MONDANI. (Csend a 154. Japán.)

CZICZA-VILÁG. (Lásd a 156. lapon.)

(Folytatás a 151. laphoz.)

Mi volt az?

Semmi egyéb, mint egy csoda-palota, mely a tenger fenekéről emelkedett ki magasra. Márvány és alabástrom volt az alja a vízben, tündöklő kristály a felső része, bejárása pedig csak mélyen a tó fenekén volt. Ebben a csoda-palotában pedig a tó ura és királya lakott, egy nagyon hatalmas, de éppen olyan jámbor és szelid szörnyeteg, aki nem kívánt egyebet, csak hogy békeségben heverészhessen és szundikálhasson. Ezt a nyugodalmat könnyen meg is szerezte magának, mert akár hol lépett valaki a tó vizére, ő tüstént megérezte, egyet fujt és ezzel olyan fürgeteget támasztott, hogy mindent kisöpört a tó vizéről.

— Én nem bántok senkit, nekem se lábatlankodjon itt senki!

A három hab-leány volt a szolgálója. Ezek látták el kövér hallal, vízi-növény-salátával, és ha dolgukat elvégezték, kedvökre uszkálhattak a nagy vízben.

Amint most a hab-leányok haza értek, gazdájok épp a palota kapujának oszlopaira esavarodva nyujtózkodott. Szó ami szó, szép legénynek nem igen lehetett mondani (Lásd a képet a 152. lapon), de annál barátságosabban vigyorgott, amint kérde:

— No's, kedves cselédeim, már megelégtetek a séta-uszást? Pedig gyönyörű holdvilág van, ugy látom.

Elmondták a jó hab-leányok mi járatban vannak, nem lehetne-e annak a szegény király-kisasszonynak a kívánságát teljesíteni?

Kicsibe mult, hogy a jámbor szörnyeteg meg nem haragudott.

— Persze hogy nem lehet! Már hogy lehetne? Jól tudjátok, hogy senkinek sem szabad még csak közelre sem jutni. Nem

akarom, hogy azok a fecsegő emberek rólam tereferéljenek. Most már bele nyugodtak, hogy nem juthatnak ide; ám ha csak egynek, akár kinek is megengedném, nem volna többé nyugodalmam, éjjel-nappal örködnöm kellene, hogy vissza kergessem őket. Nem lehet, punktum!

De bizony nem volt még ott a punktum. Mert a hab-leányok nagyon elszontyolodtak, hogy így most már szégyenben maradnak. A király-kisasszony ott várja őket. Azt hiszi, jó hirt visznek neki; e helyett azt fogja hallani, hogy hiába biztatták. És akkor bizonyosan bele hal a boldogtalan.

Zsémbelt a jó öreg szörnyeteg, mikor ezt a sopánkodást hallotta.

— Lám, ti szeleburdi vászon-cselédek! Mit ígérgettek olyat, amit be nem válthatok? Meg hogy bele hal! Talán bizony azt akarjátok mondani, hogy az én lelkemen szárad a halála? Minek olyan kíváncsi?!

— De ha olyan!

— Persze, persze, ha már olyan! Lássuk hát no, mit tehetnének? Az bizonyos, hogy ha egyszer ide került, vissza soha többé nem mehet. De ha már mind halálig ide vágyik, nem bánom, hozzátok el. Majd nevelék belőle hab-leányt és négyen lesztek. Ezt világosan kiköcsétek, ne hogy aztán tele obégassa a fületem!

Siettek a hab-leányok vissza a király-kisasszonyhoz, elmondták neki a föltételt.

— Gondold meg jól, rá állhatsz-e?

— Kell is azt még meggondolnom! felelt mohón a király-kisasszony. Csak menjünk gyorsan . . . tüstént! Azaz . . . hogyan is menjek? Én nem tudok ugy uszni, mint ti.

— Majd össze fogózunk, te pedig a vállunkra ülsz.

Iziben meg is indultak s már jó messze benn usztak, mikor a partra ért a király-kisasszony testvére, a jó kis királyfi. Épp utána akart nézni, hol marad a hugocskája oly késő estig? Láttá is a vizen gyorsan tova suhanó alakját, de a homályban rá nem ismert volna; hanem ráismert a hangjára, amint a király-kisasszony diadalmasan kiáltá:

— Kedves bátyám, mondjad meg felséges apánknak, hogy én mégis eljutok a tó rejtelmes közepére. Amire kevés volt az ő hatalma, azt én kimódoltam, hahaha!

Ámult-bámult a királyfi, sietett haza és elmondta a dolgot. Eleinte nem is akarták hinni, de aztán mégis csak el kellett hinniök, mert a király-kisasszony nem tért többé haza sem más nap, sem harmad-nap. Eltűnt végképen.

(Vége következik.)

A VADAK ÉS A KORCSOLYA.

MIRE jó a korcsolya? Nálunk kellemes téli szórakozásra, test-edző mulatságra. Vannak azonban a föld északi részein népek, melyek nem csak mulatságból korcsolyáznak, hanem szükségből. A befagyott nagy tavakon, tenger-öblökön korcsolyázva jutnak át leggyorsabban.

Nagyobb utra télen magával viszi is mindenki a korcsolyáját és jó hasznát veszi. Néha nem csak arra szolgál, hogy a gyalogos vándor gyorsabban haladjon, hanem veszedelemben is jeles segítség, mint ez a kis történet mutatja:

Egy kanadai telepítvényes hideg téli napon ballagott haza felé és az úgy nevezett Nagy Tavak közelében járt, mikor egy csapat vad indiánus rohanta meg. Iziben

legyűrték, fosztogatni kezdték és, mivel értett valamicskét a nyelvökön, megértette, hogy meg akarják ölni. Nem védhette magát, csüggedten nyugodott bele sorsába.

A fosztogatók egyike ez-alatt kezébe fogta a fogolynál talált korcsolyákat és bámélszan nézegette. Bámulta a többi is; nem tudták, miféle szerszám az, mire szolgál.

— Megmutatom nektek, szolt a fogoly. Én többé úgy sem veszem hasznát, ha már a haláloamat végeztétek el. Legalább nektek szolgáljon. Nagyon jól lehet vele a jegen járni.

Kíváncsian kísérték a nagy tó jegére. Ott a telepítvényes, felkötve korcsolyáit, eleinte nagyon ügyetlenül csetlett-botlott és bukdácsolt, úgy hogy a vadak nevettek rajta és fitymáló megvetéssel beszéltek arról a furcsa szerszámról. A telepítvényes persze éppen ezt akarta.

Sikerült bukdácsolva, ügyetlenkedve vagy harmincz-negyven lépésnyire eltávolodnia a vadaktól. Ekkor hirtelen abba hagyta a bukdácsolást és mint a nyil röpiült tova a befagyott tavon. Bámultak a vadak. Ez már tetszett nekik, csak hogy nem sokáig. Hamarjában azt hitték, hogy foglyuk majd vissza tér, de csak hamar látták, hogy biz' annak esze ágában sincsen semmi efféle. Megszökött, elillant. Dühösen kiáltoztak, utána eredtek, de már mind hiába... az alatt a néhány percz alatt, míg ők eszükbe vették, hogy mi történik: a korcsolyás menekülő már oly messzire jutott, hogy puska-golyó sem érhetne el.

Korcsolyái segítségével a menekülő szerencsésen haza jutott s képzelhetitek, hogy azon túl még jobban megbecsülte ezt a hasznos szerszámot.

CZICZA-VILÁG.

(Képpel a 153. lapon.)

*Karmos, Kormos, Czirmos,
Ertem már a dolgot:
Hát megéheztek,
Ezért doromboltok.*

*Sőt te, Czirmos cziczám,
Még miákkoltál is —
Ugy, hogy észre vette
Még a nagy fa-tál is.*

*Rögtön meg is tellett
Édes tejecskével . . .
Keskény, piros nyelvéd
Habzsolja is kéjjel.*

*Ni, te Karmos pajtás,
Valj neked mért nem kell?
Tán már reggeliztél
S jól is laktál tejjel?*

*Meg te, Kormos pajtás,
Ejéssz' félre ültél —
Pedig te a tejnek
Máskor megörültél!*

*Jaj, kedves Mariskám,
Édes jó asszonykám:
Jutott már én-nékem
Reggelim s uzsonnám.*

*Karmossal kettesben
Kivettük a részünk':
Tegnap a padláson
Vigan egerésztünk.*

*Ugy ellaktunk, hogy még!...
Megettünk vagy négyet —
Szívesen köszönjük
Édes tejecskédet.*

*Csak háskát eszünk mi,
Ha szerét tehetjük —
A háskát a tejnél
Már mi jobb szeretjük!*

A VENDÉG LÁDA.

— Apró beszélgetés az apróknak. —

(Képpel a 157. lapon.)

VENDÉG volt, de csak láda volt, hát csak a nagy pitarban kapott helyet. Annál jobb. Így, legalább mind-untalan megbámulhatták Évike és Lolácska, meg Jenőke és újra meg újra örvendezhettek ott-létének. Egészen addig a napig, amelytől fogva aztán úgy elkerülték, mint valami tüzes sárkány szörnyeteget.

Pedig a szegény láda ártatlan volt a dologban és mind-végig megérdemelte volna, hogy éppen úgy bámulják, mint az első napon. Hiszen nem lett kisebb, megmaradt olyan nagy ládának, amelyet sem Évike, sem Lolácska, de még Jenőke sem látott eddig. No, hogy Lolácska nem látott, nem éppen csoda, mert a két éves csöppség még nem járt tovább az udvarnál és kertenél, Évike sem sokkal messzebb; de Jenőke már vas-uton is utazott a mamával, megfordult a városban a néniéknél s éppen akkor hívták meg a kedves Klárikát hosszabb időzésre magukhoz falura.

Már többször volt itt Klárika látogatásban, de mindig csak néhány napra. Most hetekig lesz itt. Milyen jó! Mert a három testvérke roppantul szerette Klárikát, aki nagy leány létére oly vigan tudott velök játszani, oly szép meséket tudott mondani és anyyiféle gyönyörű apróságot, mulatságos játék-szert, remek csemegét hozott a városból.

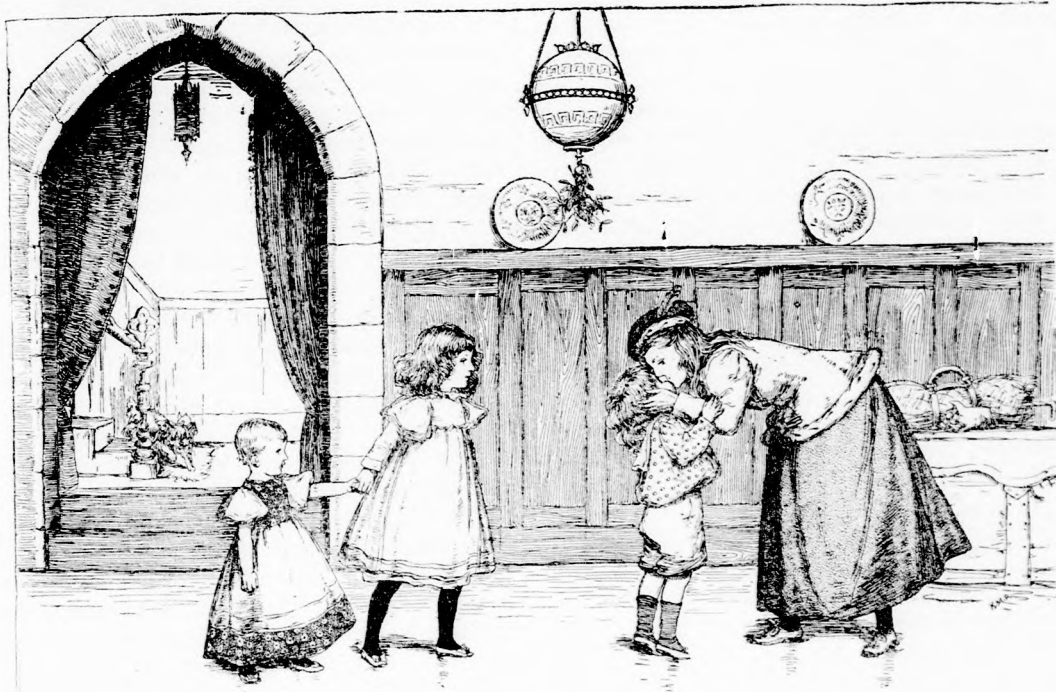
Alig is győzték már várni, mikor a mama tudokra adta, hogy holnapután megjön Klárika. Jaj de rettentő messze van még az! Évike és Lolácska még csak türtőztették magukat, de Jenőke csupa merő türelmetlenségből anyyiféle garázdaságba keveredett, hogy mind-untalan büntetés fenyegette. Mert garabonczás legényke volt ám, aki azt akarta, hogy mindjárt meg legyen, amit kíván.

— Jaj, az a kiállhatatlan holnap után! Hát miért ne lehetne most mindjárt holnap után?

Miért, miért nem: de hát nem lehetett. Meg köllött várni, míg a maga rendes sorjában lett »ma« a holnap utánból. Megjön az mindig, hát végre valahára megjött itt is és vele megjött a kedves Klárka is. Volt nagy ölelkezés, csókolózás. Örült mindenki a kedves vendégnek. Nem is csoda, mert Klárka igazán szeretetre méltó leánya

volt: illedelmes, figyelmes az öregekkel szemben; vidám, mindig játékra kész a kicsinyekkel. Nem is fognak most egy-hamar ki fogyni a vigságból, szórakozásból! Jenőke legjobban szerette volna, ha tüstént hozzálátnak.

— Ohó, pajtáskám! felelt Klárka nevetve. Előbb el köll helyezkednem. Ki köll

VOLT NAGY ÖLELKEZÉS.

szednem a holmimat a ládából és elrakosgatnom a szobámban.

No, ezt Jenőke is belátta, sőt nagy készséggel mondá:

— Majd én segítek.

Segített is, még pedig milyen buzgón! És ekkor ötlött szemébe, mekkora az a

láda! Bizony jó-formán magasabb nálánál, úgy hogy lábujj-hegyre köllött ágaskodnia, ha bele akart pillantani. És ilyen ágaskodással éppen akkor pillantott beléje, mikor Klárka azt mondta, hogy már üres a láda.

— Dehogy üres! szólt Jenőke. Ni, ott a fenékén még több csomag is van. Mi az?

Kláríka hamiskásan mosolygott.

— Titok! Azok a csomagok ott maradnak, jó helyök van ott. Becsukom a ládát, a kulcs mindig nálam lesz, hát senki sem férhet hozzá.

Ebbe talán bele köllött volna nyugodni. Miért ne lehetne Kláríkáknak olyan holmija, amelyet a ládájában elsukva akar tartani?

Igen ám, csak hogy Jenőke fortélyos legényke, hamar átlát ő a szítán. Legelőször is azt látta, hogy Kláríka hamiskásan mosolygott, mikor azokról a csomagokról beszélt. Később egyebet is látott.

Kláríka majd minden nap pompás czukorkákkal és egyéb csemegével lepte meg kis rokonait. Évike és Lolácska beérték vele, hogy a jó csemegét ropogtassák; Jenőke azonban észre vette, hogy ahányszor ezekből a pompás városi czukorkákból kaptak, Kláríka mind-annyiszor künn járt a pitvarban és a nagy láda körül motozott. Hát így már bizonyos, hogy valami-féle összefüggés van a czukorkák és a nagy láda közt.

Ezért történt aztán, hogy Jenőke oly nagyon meg-megbámulta a vendég-ládát. Gyanított valamit. Emlékezett azokra a csomagokra, melyeket Kláríka ott hagyott a láda fenekén. Aki igazi garabonczás legény, van ám esze annak!

De hát hiba volt mégis a dologban. Az a gyönyörű nagy vendég-láda mindig be volt csukva! Mindig, egészen addig a napig, amelyen olyan vig bujócskát játszottak.

— Most én fogok elbujni! mondá Jenőke. Tudom, rám nem találtok.

Engedték, hogy bujjon el, ahogy tud. Ő pedig kiment a pitvarba, egyenesen a vendég-ládának és diadalmasan mosolygott.

— Benne felejtette Kláríka a kulcsot, hehehe! Eszre vettem ám. Most bele buvok és megtudom, mi van benne, s még ha rám találnak is, azt mondom, hogy csak buvócskát játszottam. De kikutatom ám azokat a csomagokat!

Nem volt könnyű feladat, hogy bele jusson a ládába. Olyan kurta kicsi legény

számára, amilyen Jenőke volt, roppant nehéz volt a nagy láda födele. Ügygyelbajjal azonban végre mégis csak fölemelte és nagy kapaszkodással bele jutott a ládába. Ekkor meg ismét magára kellett huzni a nehéz födelet s ez onnan belülről még nehezebben ment, de végre mégis sikerült. Csak hogy most meg az lett a baj, hogy teljesen sötét volt a ládában.

— Majd figyelek és amikor senki sem jár a pitvarban, akkor a fejemmel fölpeczelem a födelet, hogy lássak egy kicsit. Ugy mégis kikutathatom ezeket a csomagokat.

Ovatosan kuporgott egy kis ideig a ládában, aztán lassacskán emelni kezdte a fejével a födelet. De gyorsan lebukkant újra, mert a mama hangját hallotta:

Gyerekek! Jertek ozsonnálni!

Nyomban rá léptek kopogása hallatszott.

— Meg kell várnom, míg bemennek; aztán kimászom, gondolá Jenőcske.

Valaki azonban a ládához közeledett s Jenőke ráismert a Kláríka hangjára, mikor ez így szólt:

— Ejnye ni! Benn felejtettem a kulcsot.

Egy kis csattanás, kulcs nyikorgása hallatszott. Aztán csönd lett.

Mi volt ez? Jenőke ugyancsak meghökken. Csak nem csukta rá Kláríka a láda födelét? Hiszen akkor ki nem tud menni, a teljesen elzárt ládában pedig olyan fojtós a levegő, hogy itt sokáig ki nem bírja. Az első pillanatban azonban annyira meglepte a dolog, hogy nem tudott, vagy inkább nem mert megszólalni. Nem árulhatja el magát éppen Kláríkáknak.

A következő pillanatban már szólt volna, döngette is a láda oldalát, de már nem volt, aki meghallja. Hideg verejték lepte el az arcát... Mi lesz most vele! Elpusztul ebben a rettenetes ládában... Milyen hőség van itt! Már alig tud lélekezni... O jaj! Minek is bujt ide?... Nem volt már kíváncsi azokra a csomagokra... nem köllött már neki semmi, csak levegőre lett volna szüksége... Kábultan kuporgott a láda fenekén s úgy érezte, hogy fojtogatja valami... aztán nem érzett többé semmit.

Benn az oszonnánál pedig csak várták. De hiába várták Jenőket.

— Jól elbujt a kópé, szólt Klárika. Nem tudtuk megtalálni. No, megjutalmazom jó czukorkával, ha elő kerül.

Kiment a pitarba, kinyitotta a ládát és ijedtében akkorát sikoltott, hogy az egész ház össze futott. Hogy is ne? — mikor a ládában ott feküdt sápadtan, eszméletlenül Jenőke.

Kiemelték s hogy levegőre jutott, hamar föl is ocsudott. Ekkor persze hamar kikerült minden.

— De hát miért nem szóltál mindjárt, mikor hallottad, hogy beesukom a ládát? kérdé Klárika.

Jenőke fülig elvörösödött és nem tudott hirtelenében felelni. A mama — jaj, az a mama úgy kitalál mindent! A mama erre így szólt:

— Nem mert megszólalni, mert nem volt tiszta a lelki-ismerete. Nem a buvócska kedvéért bujt a ládába, hanem mert kileste, hogy ott tartod a csemegét. Azt akarta megdézsmálni. Jó szerencse, hogy halállal nem lakolt hamiskodásáért.

Jenőke bűnbánólag horgasztotta le a fejét és töredelmesen megvallotta bűnét. No, megbocsátották neki; örültek, hogy nagyobb baj nem lett.

De a nagy vendég-láda ott állhat most már, messzire elkerüli Jenőke. Borzadva gondolt rá, milyen szörnyű volt az, mikor ott benn fuldokolt! Inkább beírta vele ő is, hogy Klárika maga szedje elő, ami a láda fenekén azokban a csomagokban volt.

MEGFÉJTÉSEK ÉS MEGFÉJTŐK.

A »KIS LAP« LVIII. köt. 8-ik számában közölt rejtvények megfejtése:

I. Sok kicsinyből halom nő. — II. Seregély.

Helyesen fejtették meg: Wurm Betty, Neoschil Antal, Vámosy Loránt, Láng Miklós, Bayer Ant. Kövesi Jenő, Kontur Noémi, Kiss Margitka, Badiés Gizella, Szántó Olga és Ernő, Forster Jolánka (részben), Vagács Ani, Groszmann Irén (részben), Veress Gizi és Józsi, Izsák Erzi

és Zsiga, Vajda Anna és László, Schön Ilona és Jenő, Kummerer Paula, Kövér Margitka, Háy Irén és Juliska, Follinus Kornél (részben), Giller Zoltán, Trebitsch Károly, Csatóry Jani, Weisz Anikó, Stern Jolán és Birike, Herzog Dóra és Vilma, Boros Emmike, Vész Andrea, Medveczky Gyurika és Sándorka, Sier Frigyes, Hirman Gyula, Mérai Linike és Margit, Hevesy Bella, Schulcz Antal, Kiss Antalka, May Imre, Doromby Bandy (1), Madarász György, Graefl Paula és Márta, Zakariás Pista és Sándor (1), Neumann Lilly, Löwensohn Imre, Erdélyi Ferencz (1), Szüts Eila és Loránd, Endreffy Jenny (1), ifj. Kleiszl Gyula (1), Herczeg Ilona, Meisels Miklós, Schönstein Mariska, Schmidt Péter, Péterfy Vilma.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Kummerer Paula, Budapest*, kinek a jutalom-könyvet (*A titok. — A városi vendég. — A piros kendő*, elbeszélések az ifjúság számára, képekkel, díszes vászon-kötésben, a »Forgó bácsi könyvtára« című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LVIII. köt. 7-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Vajda Anna és László, Elek Mariska és Lilly, Márkus Erzsike, Papp Lili, Sier Frigyes, Stépán Tihamér (A te irásod? F. b.), Halassy Valika, Hajnal Imre, Boros Emmike, Jeszenszky Gerő, Radnai István, Gráber Vilma.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Nagy Palika. Megilletődéssel olvasom soraidat, melyben közlöd velem történetét a te huzamos betegségednek, melyet valamely svajci hegy tetején szereztél, ahol meghűltél. A kies, enyhe Meránban majd talpra ugrol megint. Kívánom is, hogy így legyen; reményem is, hogy így lesz. — **Lakner Margit.** Ha az *sz-et egy* betűnek szoríthatod be a koczkákba, szívesen kiadom. — **Schara Szerike.** Hogy beteg a kis kanárid, az méltán busit; de azért kár érte, mint irod, sokat sírni, úgy hogy a szemed is megsínli. Majd ha meggyógyul mádárkád, melyet most valamely kanári-doktor kurálgat, megtér a te jó kedved is. Ha pedig, bár ne következne be, a minden kanárik végső útjára kelne; akkor se csüggedj el végkép! Könyveinket nemesebb és szentebb fájdalmak részére tartogassuk. Kívánom egyébkint, hogy ezekben se legyen részed. — **Andreanszky Pisti.** Jó, de fölötébb könnyű. A czirnos eziczám is rögtön kitalálta. — **Hartstein Károly.** Az első, fiacskám, sajna! ... nem igaz. A másik név meg annyiszor fordult elő, hogy foglalkozni vele már nem lehet. De fogsz te küldeni használhatót is. — **Hirman Gyula.** Hat éves gyerek bizony csak kis fiu még. Valjon miért tiltakozol ellene? Ha korod-

hoz képest a szokottnál nagyobbra nőttél is, de azért csak kis fiu vagy te, kis fiam. — **Horváth Akos.** Sőt inkább: irásod a szebbek sorába tartozik. Ha silány volna is, ez nem ok arra, hogy meg ne jelenjen a neved a megfejtők rovatában, ha megkaptam irásodat. De mikor nem kaptam! — **Kalmár Rózsika.** Mind a három bevált. Közlöm is. — **Jörg Mariska.** Én persze a te véleményeden vagyok. Azon lesz még Olga is. — **Sinkovits Clarissa.** Ida néni a megmondhatója. Roszcson Ferkének meggyógyult-e már a keze. Valami különös fordulat állhatott elő a lelkében, mert úgy hallom, hogy kegyetlenül szorgalmas. — **Mészáros Matild.** Az Athenaeum épületében több a szerkesztő. Mért nem írod ki a borítékon, leveledet kinek szántad? Lám, pedig erre is megtanít a *Forgó bácsi 10 parancsolata.* — **Vöröss Károly.** A magyar porcellán-gyártásnak nagy híre kelt az egész földkereken. A herendi és zsolnai gyártmány ma holnap már a sèvres-i francia és a meissen-i (szászországi) porcellánokkal is fog vetekedni. Az egykor jeles bécsit megszüntek gyártani, míg ujabban Dániában készítenek csodálatra méltó porcellánokat. De az évezredek óta nagy becsben álló kínait még egy

sem multa felül. A többire nézve az Athenaeum »Kis Lexikona« s még bővebben a Pallas »Nagy Lexikona« világosít fel. Vannak azonban sereggel jobbnál-jobb u. n. egyed-iratok (monografiák) főképp angol és francia nyelven, amelyek kitérő képek színes díszében foglalkoznak e nemes ipar-ággal. Majdan, ismereteid gyarapodtával, haszonnal és gyönyörűséggel fogod ezeket forgatni, ha már annyira érdeklődöl a porcellán-gyártás iránt. — **Mérai Linike és Margit.** Csütörtökön esti 6—7 ó. között mindig ott lettek az Athenaeumban. Magam is örvendének a személyes ismeretségnek. — *Több levélről a jövő számban.*

Jó Szív.

Az Országos Gyermekek-védő Egyesületnek:
Elek Lilly és Mariska 1 kor. — ifj. Vojnich Guido 1 kor. — Esterházy Erzsébet 4 kor. 40 fil. — Balogh Gáborka 5 kor. —

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.

A FOLYÓ évnegyed vége közeledvén, kérjük ama t. előfizetőket, kiknek előfizetésük e hóval lejár, szíveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fönn ne akadjon.

Az új évnegyed a »Kis Lap« most folyó kötetének második és befejező részét fogja nyújtani, s ebben fog a kis olvasók köré-

ben oly nagy tetszéssel találkozó hosszabb elbeszélés: „**A sárkány-rend nagymestere**“ bonyodalmas érdekessége teljesen kifejlődni. Ennek befejeztével új **hosszabb elbeszélés** kerül sorra; e mellett, úgy mint eddig, minden számban gazdag változatossággal **kisebb beszélek, mesék, ismeret-terjesztő cikkek, költemények,** legnagyobb részt **művészi rajzok** kíséretében, kéthetenként pedig **színes mummelléklet.**

A rendes rovatok természetesen változatlanul megmaradnak továbbra is, élénk érintkezést tartva fenn *Forgó bácsi* és kis olvasói közt.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyed évre ... .. 2 Korona.

Fél évre ... .. 4 ..

Egész évre ... .. 8 ..

Az előfizetési pénzt 1900 január 1-től kezdve korona értékben kérjük beküldeni.

Az előfizetések, legcélszerűbben postai utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, VII., Kerepesi-ut 54. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A »KIS LAP« kiadó-hivatala.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.